

19. tabor Slovenije v svetu

Izseljensko društvo Slovenija v svetu praznuje 20 let

Slovinci na Veliki planini

IZSELJENSKO DRUŠTVO SLOVENIJA V SVETU

vabi na

19. TABOR SLOVENCEV PO SVETU

v nedeljo, 1. julija 2011, v gradu Tuštanj

ob 10.00 sv. maša v grajski kapeli s *slovenskimi izseljenskimi duhovniki*

ob 11.30 uvodni pozdravi in okrogla miza v dvorani

Ob 20- letnici SVS

ob 14.00 **Kosilo-piknik**

ob 16.00 **Kulturni program na grajskem dvorišču:**

Nastop godalnega orkestra. Nastop Dijakov iz Argentine in iz Kanade

ob 17.00 **Druženje**

Vabljeni vsi Slovenci iz matične domovine in sveta

Po potrebi preskrbimo prevoz iz parka Tivoli.

Prijave na tel.: 00386-1-512 8920 ali na e-naslov drustvo.svs@guest.arnes.si

19. TABOR SLOVENCEV PO SVETU

Izseljensko društvo Slovenija v svetu praznuje 20 let

Nagovor pri maši, Leopold Valant, rektor Vincencijevega doma v Ljubljani

Jezusu se je torej približal Jair, predstojnik shodnice, v veri, da mu more ozdraviti hčerko. Vsakdo si slej ko prej zastavi vprašanje o smislu življenja. Podobno kakor učenci v čolnu, se sprašujemo: Ali je sploh komu mar, da bom utonil in izginil in me ne bo več. Zdi se mi, da to vprašanje tiho spremlja slovenski narod že 1200 let – od prve karantanske samostojne plemenske zveze do danes: Ali bomo preživel?

Vprašanje našega naroda je obenem vprašanje slehernega posameznika. Ali bom lahko kot človek in kristjan ponosno živel v miru in svobodi svojo poklicanost Božjega otroštva – pa tudi slovenstva – brez diskriminacije in strahu.

Boj za preživetje lahko pripelje človeka do skrajnih zablod, da začne reagirati nagonsko. Ob takšnem ravnanju pa ni več prostora za kulturo, za vero in upanje. Tako izpraznjen narod ne ve več, od kod prihaja in kam gre. Ne preostane mu drugega, kot da si ustvarja nekaj začasnega in nekakšne fatamorgane, samo da se ne bi moral soočiti z realnostjo svojega bivanja.

Tako se polagoma ustvarja prostor, kjer je vse dovoljeno in kjer niti življenje in smrt ne pomenita veliko. Na omenjeno gornje vprašanje »Ali je komu mar, da bom utonil in izginil in me ne bo več« – bi se odgovor lahko glasil: Če bomo tako živeli, si niti ne zaslužimo tega, kar imamo.

Ker pa je krščanstvo vera upanja in neskončne ljubezni, je v očeh takšne civilizacije marsikje nezaželeno. Kristjanofobija ni navzoča samo v nekaterih deželah Bližnjega vzhoda, Afrike in Azije, ampak se pojavlja tudi na Zahodu, kjer je krščanstvo tako rekoč doma! To bi moral biti izziv vsakemu kristjanu, tudi slovenskemu!

Ob Božji besedi smo videli, da očetu ni bilo vseeno za njegovo hčer.

Tudi nam ne sme biti vseeno za hčere in sinove našega naroda, pa ne samo doma, ampak po vsem svetu. Ko se zavedamo svoje majhnosti in nebogljenosti, bomo danes prav posebej prosili Boga za pomoč in blagoslov, da bi iz male Slovenije doma in po svetu rasle dobre družine, plemeniti kulturniki in znanstveniki.

Jair je nad lastno veličino postavil svojo majhnost in skromnost; pred Jezusom se je ponižal in priznal svojo nebogljenost. In ko že ni bilo več upanja in življenja, je Jezus čudežno posredoval: »Deklica je vstala in hodila.«

Taka deklica smo mi kristjani danes: preveč pasivni in na meji brezbriznosti, namesto da bi bili polni veselja in upanja. Tudi nam Jezus pravi: »Talita, kum« – vstani, hodi. Deklica je lahko tudi naša Slovenija. Toda da bo res vstala in zaživela, potrebuje ponižno in zaupno držo, ki jo je zmožal Jair – od najvidnejših politikov do najbolj skromnega državljana.

Želja po življenju je v vsakem človeku, tudi v našem narodu. Imamo zdravnike in medicino, farmacijo in zdravila, znanost in tehnologijo ... Toda vse naleti na mejo in slej ko prej odpove.

Jair stopi pred Jezusa in pade predenj na kolena. Življenje svoje hčerke izroča Jezusu, njemu, ki o sebi izjavlja: »Jaz sem življenje.« To je trenutek vere, na katero Jezus odgovori z ozdravljenjem.

To je sporočilo današnjega evangelija: v veri je življenje. Človek, ki bi mislil, da lahko samega sebe odreši, ostaja slep za Boga, pa tudi za bližnjega.

Človek vere pa – nasprotno – izroča lastno življenje in življenje bližnjih v roke Stvarniku, ki je začetnik življenja. Ko sprejmemo svojo omejenost in nemoč, dovolimo drugim in tudi Bogu, da se nas dotaknejo in nam pomagajo.

Ob 20. obletnici izseljenskega društva Slovencev po svetu smo ponosni in veseli vseh, ki si prizadevajo za povezovanje rojakov, izseljencev in Slovencev v matični domovini. V veselje so nam tudi drugi cilji društva: ohranjanje vezi z izseljenskimi skupnostmi in organizacijami v domovini in po svetu, ki soglašajo z nameni in načeli društva ter želijo ohraniti svoje korenine v prihajajočih rodovih, pomoč pri osebnem in skupnem ohranjanju slovenstva zunaj meja, obveščanje, svetovanje in pomoč pri vračanju rojakov v matično domovino.

V svetu in doma marsikdaj čutimo svojo majhnost: nimamo mogočne industrije, nimamo mogočnih bank ... Imamo pa raj pod Triglavom, imamo bisere – sinove in hčere – razkropljene po vsem svetu, ki nosijo delček tega raja.

Valvasor je v *Slavi vojvodine Kranjske* zapisal: »Kadar je pošten patriot s pogumom in krvjo predan časti in slavi svoje domovine v vseh primerih, ko je to potrebno, potem ji prav gotovo ni manj predan, če s svojim črnim skrbni za to, da bo njena slava znana tudi na drugih krajih in ob vseh prilikah. In tej časti, pravim, ne služi samo puška, ki jo nosimo ob strani, temveč tudi tisto, kar nosimo za ušesom, namreč pero, če smo z enim in drugim navajeni rokovati. Kajti ravno tista narava, ki nam je vsadila ljubezen do domovine, je tudi našo iznajdljivost posvetila večanju njene slave in nam nalaga dolžnost, da z vsemi svojimi silami skrbimo zanjo. In zato moramo ljubiti in spoštovati svojo domovino kot tudi svoje starše.«

Dragi rojaki, posebno mladina, rast 41, ki sodelujete pri maši, mladina iz Kanade, Evrope in od drugod! Dejstvo, da smo danes tukaj zbrani, je znamenje ljubezni do naših staršev, do slovenske besede, petja in kulture. In ne nazadnje, tudi do Boga samega. Naš Cankar piše: »Bogatejši so pa pač drugi jeziki; pravijo, da so milozvočnejši in bolj pripravljeni za vsakdanjo rabo – ali slovenska beseda je beseda praznika, petja in vriskanja!«

Bratje in sestre, draga mladina! S pesmijo, z ohranjanjem slovenstva doma in po svetu uresničujemo to, kar je zapisal Valvasor. Ne potrebujemo puške, pač pa pero! Danes bi lahko rekli še drugače: potrebujemo kulturo in vero, pamet in srce, zlahtnost in resnost, mir in veselje, živahnost in iznajdljivost, predanost in upanje!

Dragi mladi, ne bojte se biti dobri očetje in matere, duhovniki, ki jih naš narod in sploh ves svet tako potrebuje, redovnice, misijonarji! Naredite iz sebe – z Božjo pomočjo – nekaj lepega in plemenitega! V sebi nosimo delček »raja pod Triglavom«, ki pač ni fatamorgana. Bodimo ponosni svetovljani, ki vedo, od kod prihajamo in kam gremo. Imejmo čut tudi za to, kar je Valvasor še dejal: »Moja je dolžnost, ne le da spoštujem svojo domovino Kranjsko sam pri sebi, temveč da žarke njene slave pošiljam tudi v daljavo. Zlasti potem, ko sem opazil, da je ta odlična vojvodina

Kranjska skupaj s svojo slavnostjo, čeprav je majhen dragulj med cesarskimi dednimi deželami, vendarle pri mnogih tujcih zavita v globoko nepoznavanje ali da je ne ocenjujejo in spoštujejo kaj dosti ...«

Bratje in sestre, ker v sebi nosimo delček raja pod Triglavom in ker smo Božji otroci, nas vežejo tudi dolžnosti. Iz tega, kako jih izpolnjujemo, se bo pokazalo, ali smo kljub majhnosti velik narod ali ne! To je naloga Slovencev doma in tudi vaša, ki jo tako plemenito že uresničujete po svetu.

Sam sem se rodil in rasel v Franciji. Ponosen sem in vesel, da sem imel ob sebi francosko mater in slovenskega očeta. V slovenski skupnosti so me učili spoštovanja in ljubezni do Boga in do dežele, kjer sem odraščal, obenem pa ljubezni do Slovenije, do njene pesmi, kulture in lepote. Takrat sem veliko stvari celo idealiziral – morda nekako tako, kot je zapisal francoski pisatelj Charles Nodier o Slovencih: »Bilo je to ljudstvo brez morilcev, brez tatov, brez slabih ljudi ... Bil je to narod, ki smo ga skoraj učili uporabljati ključavnico in zapah ... sploh najboljša družba dobrih ljudi, ki jih je Bog postavil na zemljo. Med njimi bi si želel umreti.«

Tako francoski pisatelj. In če vidim, da danes ni več tako, nisem vrgel puške v koruzo, kot rečemo po domače. Ne bom obupal, ker sem kristjan, človek upanja. Boga prosim, da bi velikani tega sveta še prepoznali te lastnosti in vrednote v nas danes. Molim, da bi z Božjo pomočjo pomagali graditi takšno Slovenijo, takšen svet.

Ob koncu ne pozabimo, da je slovensko ljudstvo – od pokristjanjenja naprej – iskalo zaveznika predvsem v Materi Božji. Slovenska pokrajina je posejana z cerkvami, ki so njej posvečene. Zato ni slučajno, da smo danes zbrani pri Mariji Snežni, in da se tako radi dobimo na Brezjah, na Višarjah, v Lujanu in še kje! Prva cerkev na Gosposvetskem polju je bila posvečena prav Božji Materi. Od samega začetka se je naš rod zavedal, da je v veri življenje. V Mariji je prepoznal lik vere in upanja, predanosti Bogu in ljubezni do življenja. Zato se je zatekal k njej po pomoč, tolažbo in nasvet, od nje pa se je vračal močnejši in modrejši, z več optimizma. Z njeno pomočjo je mogel nadaljevati svojo pot. Naj bo tako tudi danes! Amen.

Uvodni pozdrav Pavlinke T. Korošec Kocmur

Veseli smo, da smo se zbrali v tako velikem številu, skoraj 600 nas je. Prisotnost tako velikega števila Slovencev iz vseh vetrov na tako visoki točki naše prelepe Slovenije nas spodbuja in nam potrjuje, da smo na pravi poti in da se Slovenci doma in po svetu želijo med seboj srečevati in tako pričati o svojem slovenstvu.

Vsa leta smo si prizadevali, da bi približevali Slovenijo vsem generacijam posebno mladini, zlasti drugi in tretji generaciji, ki še nima osebnega izkustva Slovenije. Nekateri od njih so danes prvič na Veliki planini in sploh v Sloveniji. Prepričani smo, da po današnjem dnevu se mnogi od njih bodo še vračali.

Zahvaljujemo se lokalni skupnosti, Družbi Velika planina, župniji Stranje in občini Kamnik, da so Slovincem po svetu omogočili tako prijetno srečanje.

Dobrodošli na 19. Taboru Slovencev po svetu v letu, ko IZseljensko društvo Slovenija v svetu svojih prvih 20 let.

Bilo je leta 1991. Slovenci v domovini in izseljenstvu smo polni ponosa in tudi skrbi sledili poteku dogodkov. Usoda Slovenije je bila vpeta v takratno evropsko dogajanje ... Slovenija, majhna deželica pod Alpami, je postajala prepoznavna v svetu.

Nekateri v Argentini rojeni Slovenci so prišli v Slovenijo za nekaj let na študij že pred letom '91, drugi smo se preselili ob osamosvojitvi ali nekaj let kasneje. Tesno smo bili povezani s slovensko skupnostjo v Argentini, iz katere smo izhajali, a tudi druge slovenske skupnosti so nam postajale domače, ko so izseljenci z vseh koncev sveta prihajali v Slovenijo na obisk.

Leto 1991 je povežalo Slovence, stereotipi o izseljencih so se počasi rušili ... Mnogi Slovenci iz domovine in sveta so jasno videli, da Slovenija nujno potrebuje »društvo izseljencev za izseljence« – sogovornika, ki bi imel izkušnjo izseljenstva in bi izseljence obravnaval kot subjekt, kot del narodovega telesa. Tako je bilo leta 1992 registrirano *Izseljensko društvo Slovenija v svetu*.

Vabim predsednika društva Slovenija v svetu dr. Branka Zorna, da nas pozdravi.

Dr. Branko Zorn, predsednik Izseljenskega društva Slovenija v svetu

Spoštovana gospa ministrica Ljudmila Novak, gospod poslanec Franc Pukšič, predsednik komisije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu, poslanka Alenka Jeraj, poslanec Matej Tonin, gospod župan Marjan Šarec, predstavniki slovenske države in kulturnega življenja doma in po svetu, dragi prijatelji, spoštovani gospe in gospodje.

Prisrčno pozdravljeni na nedeljo Slovencev po svetu na Veliki planini. Društvo Slovenija v svetu danes praznuje dvajsetletno delovanje, obenem pa se veselimo, da ste se nam pridružili na 19. taboru društva SVS.

Izseljensko društvo Slovenija v svetu je nastalo leta 1992 na pobudo slovenskih izseljencev in Slovencev iz domovine. Za nalogo si je postavilo povezovanje Slovencev po svetu z matično domovino. Pri tem je bistvena pomoč pri vračanju Slovencev v domovino z vključevanjem v slovensko družbo. V svojem 20-letnem delovanju se je društvo posvečalo izseljencem, predvsem iz Argentine, bodisi pri vračanju izseljencev ali gostovanju izseljencev mladih generacij, seznanjalo je Slovence v domovini o življenju in delu rojakov po svetu, tudi v sodelovanju s tukajšnjimi znanstvenimi ustanovami, kot je SAZU, povezoval se je tudi s slovenskimi katoliškimi misijami po Evropi. Na svojih taborih je društvo Slovenija v svetu podpiralo spodbudne misli in iniciative, izhajajoče iz slovenske družbe. Prineslo je tudi izvirne poglede in ponudbe z namenom, da se spremeni pogled na izseljenstvo oz. na družbo v Sloveniji.

Letos praznujemo dvajsetletnico z željo da bi bili še naprej v oporo pri spodbujanju slovenske narodne identitete med Slovenci po svetu. V dvajsetih letih se je družba spremenila in prav tako izseljenstvo. Takoj po vojni so bili prisiljeni izseliti se oporečniki režimu, malo kasneje pa je sledila ekonomska emigracija, obe sta bili strogo nadzorovani. Danes pa obstajajo agencije, ki nam ponujajo delo in boljše življenje v tujini, to je vse uradno, dobro sprejeto, a zame, zelo žalostno. Izseljenstvo, pod drugačnim obrazom, je še vedno tu, nas izziva in skrbi.

Društvo Slovenija v svetu bi svoje poslanstvo težko uresničevalo, če mu ne bi vsa leta stal ob stani Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu, za kar se mu iskreno zahvaljujemo, z upanjem, da tudi v prihodnje lahko računamo na njegovo pomoč. Zahvaljujemo se gospodu Šarcu, da nam je uresničil lepo počutje v tem čudovitem kraju, zahvaljujemo se tudi domačinom, posameznikom in folklorni skupini za popestritev našega srečanja, zahvaljujemo se dijakom iz Argentine RAST XLI in dijakom iz Kanade za prispevek h kulturnemu programu in jim želimo prijetno izobraževanje in bivanje v domovini. Posebna zahvala pa še vsem članom, odbornikom SVS, ki že vsa leta zvesto sodelujejo pri programih. Še posebna zahvala duhovnikoma Alojziju Rajku in Leopoldu Valantu, slednji se je vrnil v Slovenijo (iz Francije) 17 let nazaj in stopil med ugledno družbo lazaristov, hvala za lepo mašo, za lepe misli in nagovor.

Torej, želim vam prijeten dan na 19. taboru, ob praznovanju 20-letnice društva Slovenija v svetu.

Na mnoga leta Slovenija in društvo Slovenija v svetu!

Marjan Šarec, župan občine Kamnik

Spoštovani gostje, spoštovana gospa ministrica, spoštovani poslanci in seveda vi, dragi rojaki iz tujine, naše gore listi, kot se rado reče. Pristrčno dobrodošli tukaj v naročju Kamniških planin v občini Kamnik. Veseli smo vašega prihoda, veseli smo vas. Vedno se lahko tukaj počutite kot doma, saj tukaj tudi ste doma. V tujino ste odšli iz takšnih in drugačnih razlogov, nekateri ekonomskih, drugi političnih. Tudi danes kot smo slišali je situacija težka, mnogi odhajajo v tujino za boljšim kruhom,

ampak ne glede na vaše razloge, vedno nas učite ljubiti svojo domovino, kajti v tujini jo še bolj pogrešate, gledate jo od daleč, gledate, kaj se v tej domovini dogaja, in včasih moramo slišati vaš glas, zato da vemo, kaj je prav in kako bi morali ljubiti svojo domovino.

Dragi rojaki, še enkrat pristrčno dobrodošli tukaj v Sloveniji, v Kamniku in na Veliki planini, ki je res eden izmed biserov, ki jih ta domovina premore. Da bi se še čim večkrat srečevali ob takšnih priložnostih in da bi se res počutili kot doma, kot da domovine niste nikoli zapustili.

Hvala lepa.

Franc Pukšič, Predsednik komisije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu

Drage rojakinje, dragi rojaki, dobrodošli doma v Sloveniji, lep pozdrav vsem skupaj!

Lep pozdrav že prej naštetim gostom in današnjim vsem, ki ste prišli, pozdrav ministrici, pozdrav tudi mojemu bivšemu poslanskemu kolegu Mirku Zamerniku, ki me je že zjutraj ob osmih peljal iz Podvolovljeka gor na Veliko planino. Vesel in ponosen sem, da sem danes tukaj z vami.

Moji pozdravi prihajajo iz komisije za Slovence v zamejstvu in po svetu. Vesel in ponosen sem, da smo v tistem času, torej takrat, ko je prvič desna opcija vodila to državo, sprejeli zakon, zato imate danes med sabo tudi ministrico. Upam, da bo ta naša vlada, naša zopet desna opcija, ki je drugič na oblasti v 22 letih, uspela spremeniti ustavo in volilni zakon tako, da bi imeli vsaj dva Slovence, tako enega iz zamejstva kot enega iz sveta, v slovenskem parlamentu. Res je, da to ni samo odvisno od te koalicije, ker nimamo vseh 60 glasov, tudi od opozicije je. Ampak jaz upam, da bo tudi v opoziciji kaj soli in bodo tudi tam podprli ta

predlog. Blaženi Anton Martin Slomšek je zapisal: »V besedi resnica, v dejanju pravica«.Čas bi bil, da se ta njegov rek tudi izpolni po 22 letih samostojne države.

Rojakinje in rojaki, vedno se je domovina obrnila na vas, nikoli je niste pozabili, več ste pravzaprav dali, kot bi doma smeli od vas pričakovati, nikoli se niste vprašali, kaj bo domovina dala vam, vprašali ste se, kaj lahko vi daste domovini. Takrat, ko je bilo najtežje, takrat, ko je bilo treba izbojevati našo domovino, samostojno domovino in potem vse ostalo od mednarodnih priznanj in tako dalje. Vse to je nastalo bistveno hitreje, prav zaradi vas, ki živite v zamejstvu in po svetu in ste se, seveda, zavedali tega pomena.

Danes med pridigo je bilo rečeno »Ali se spleča? Ali bomo preživeli?« Bomo! Jaz verjamem, da bomo, Slovenke in Slovenci, že 14 stoletji na tej zemeljski obli pod Triglavom snujemo in živimo, tudi to bomo preživeli. Res je, da vmes prihajajo tudi kakšni oblaki in nevihte, vendar verjemite, te oblaki in te nevihte, bodo odšle. Imamo nekaj posameznikov v naši državi, ki jim ni mesta tam, kjer so, ki so za svoje cilje izbrali, karkoli so si že izmislili samo, da so dosegli svoje cilje nepošteno, nekorektno, nepravično. Danes nekateri govorijo, da ni vrednot, pri nekaterih, res; velika večina slovenskega naroda pa je poštenega, delovnega, ljubi svojo domovino in takšen bo tudi slovenski narod ostal naprej. Ponesite pozdrave tudi vsem, ki jih boste srečali v društvih, kjerkoli že po celem svetu. Vsi, ki ste pa danes tukaj, pa ste toplo vabljeni v slovenski parlament, letos že dvanajstič, torej v četrtek, 5. julija.

In dragi mladi, letos v slovenskem parlamentu prvič organiziramo tudi prvo srečanje za vas mladih v slovenskem parlamentu, kjer želimo dobiti od vas odgovore na tri vprašanja in sicer:

1. »Kako je tam torej dobra praksa, kjer je bil prenos vodenja društev?«,
2. »Kako ohranjati slovenski jezik, slovensko identiteto, kaj lahko k temu doprinesemo še mi?«
3. »Kako ohranjati stik z matično domovino, s Slovenijo?«

Pridite, v slovenskem parlamentu se vidimo.

Dobrodošli in srečno, drage rojakinje in rojaki, hvala vam za vse.

Ljudmila Novak, Ministrica za Slovence v zamejstvu in po svetu

Spoštovani gospod predsednik društva SVS, spoštovani predsednik komisije za Slovence v zamejstvu in po svetu v državnem zboru, spoštovani gospod župan in poslanci. Predvsem pa želim pozdraviti naše rojake iz sveta, iz zamejstva in še posebej naše mlade, na katere smo lahko res zelo ponosni, da toliko tisoč kilometrov stran od Slovenije govorijo slovensko, se učijo slovenščine, znajo slovenske pesmi in čutijo, da njihove korenine segajo v Slovenijo.

Najlepši pozdrav vsem mladim, seveda pa tudi vsem ostalim.

Zbrali smo se tukaj na Veliki planini, za katero lahko rečemo, da je nekje med svetom in nebesi, lepo je tukaj zgoraj, kot je v nebesih, sicer imamo tudi nekaj peklenske vročine. Smo pa hkrati tako blizu ljudem, tako blizu slovenskim običajem in naravi. Zato si res želim, da ta biser, kot je Velika planina ohranimo, da bomo še naprej lahko prihajali sem in tukaj doživljali raj pod Triglavom.

Slovenci po svetu se zelo radi vračate domov v domovino, v Slovenijo. Sama pravim, da je Slovenija domovina, ne samo za tiste, ki živimo tukaj, ampak za vse Slovence, ki ste odšli, ki so odšli po svetu, ki živite ali živijo v zamejstvu, oz. Slovenija je domovina za vse, ki jo imajo radi in čutijo, da njihove korenine segajo sem. Iz spoštovanja do dediščine, do vsega tega, kar so tukaj živeli in ustvarjali naši predniki. Mnogi Slovenci to ohranjate tudi v svetu, tam daleč, daleč od te domovine. Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu je seveda ustanovljen zato, da podpira vaše dejavnosti. Sedanja slovenska vlada se je odločila, da ta urad ohrani, ohrani tudi vlogo ministra z namenom, da izkaže spoštovanje našim rojakom tako v zamejstvu, kot po svetu, da boste čutili, da ste v domovini dobrodošli, da domovina ima posluš za vas, da je domovina ponosna na vas in da, seveda, želimo še naprej ohranjati stike in da želimo pomagati ohranjati slovensko identiteto, kjerkoli že po svetu živite. Lahko pa tudi ugotovim, da se odnos drugih narodov do slovenstva, do Slovencev spreminja v pozitivno smer. Prav včeraj sem bila na enem velikem dogodku v Italiji, v zamejstvu, kjer je tudi vas Selce, v občini Ronke, na naši strani je občina Miren, Kostanjevica in tam je bilo srečanje vasi Sela, Sele, Selce iz vse Slovenije, bilo je 3000 udeležencev, organizatorji pa so bili iz italijanske strani. Nastopali so pevski zbori z italijanskimi prebivalci, ki so peli slovenske pesmi in obratno. Povečuje se vpis italijansko govorečih v slovenske šole, torej izginjajo počasi tiste pregrade, ki so jih naši rojaki doživljali predvsem v zamejstvu, pa tudi po svetu. Nekaj podobnega se sedaj dogaja tudi na Koroškem, ko se klima zelo, zelo izboljšuje, ko so dvojezični vrtci polno zasedeni, ko se povečuje vpis dvojezične šole, ko se Slovenci na Koroškem počutijo ponosne, da so Slovenci.

Tudi v tem času, ko imamo samostojno državo, se je ponos Slovencev po svetu tudi povečal, ponos nad tem, da imamo samostojno Slovenijo, ki je v svetu priznana, ugledna, na katero smo lahko ponosni. Ne trdim, da nimamo težav, vsi vemo, da jih imamo, vendar sem prepričana, da tako kot smo leta '90, '91 pogumno šli v samostojno državo, s prepričanjem, da zmoremo, tako bomo zmogli tudi sedaj, ko se srečujemo z različnimi težavami zaradi takšne ali drugačne krize. In mi Slovenci smo tisti, ki lahko, ki moramo za svojo državo največ storiti. Zahvaljujem se tudi vsem vam, ki ste po svetu pomagali pri nastajanju samostojne slovenske države zato, da danes lahko imamo svojo državo, vi ste naši ambasadorji po svetu, vi širite glas o njej povsod na okrog, zato vam hvala.

Ob tej priložnosti, pa želim, sedaj že tretjič, izreči iskrene čestitke izseljenskemu društvu SVS, ki letos praznuje 20 let delovanja in ki ima izredno bogat, pester program in ki dejavno pomaga našim izseljencem, tistim, ki se želijo vrniti, ki prihajajo/te v domovino. Po čudovitem nastopu zboru San Justo iz Argentine, prejšnji teden je bil koncert opernih arij iz Slovenije in Argentine, sedaj spet tukaj srečanje, organizacija prihoda mladih v Slovenijo, vse

to so res bogate, pestre dejavnosti in še mnoge druge, zato se društvu Slovenija v svetu zahvaljujem za vašo dejavnost in vam tudi iskreno čestitam.

Vsem skupaj pa želim, da danes tukaj preživimo še lep dan z mislijo na to, da je Slovenija naša skupna domovina, slovenščina pa eden najlepših jezikov, ki ga vsi skupaj želimo še naprej ohranjati in živeti naše slovenstvo v veselju, zadovoljstvu, da smo Slovenci.

Predsedniki/predstavniki društev Slovencev v izseljenstvu, zamejstvu

Dr. Drago Štoka, Predsednik sveta slovenskih organizacij v Trstu

Sem predsednik sveta slovenskih organizacij z glavnim sedežem v Trstu, s podružnicami v Gorici, v Vidmu in se z vami, dragi predsednik in dragi predstavniki društva Slovenija v svetu iskreno veselimo vašega jubileja, ker 20 let je le lepih 20 let, vso srečo še naprej, bodite požrtvovalni in vztrajni kot Slovenci in kot državljani držav, v katerih živite.

Gospa ministrica Ljudmila Novak, gospod predsednik Franc Pukšič in pa tudi župan, so že pozdravili ta tabor. Meni pa naj bo dana ena sama iztočnica, 20-letnica društva sovpada z 21-letnico slovenske države. Mi smo sto in stoletja, tisočletje čakali na svojo državo, ki jo tudi zamejski Slovenci, Slovenci po svetu imamo radi, jo spoštujemo in ji želimo vse najboljše. Mi si želimo predvsem, da bi se sovražstvo in brezizhodni prepiri končali v takih stvareh, ki nimajo podlage. Glejte, Slovenija je praznovala 21-letnico rojstva. Italija, kjer živim je praznovala 150-letnico svojega rojstva, pa na kraj pameti ni prišlo državljanom, pa naj bodo v vladi ali kje drugje, da bi slavili vse povprek, vse kar se je zgodilo pred 150 leti, kot se je hotelo tukaj v Sloveniji. Ne, je praznovala 150-letnico svojega rojstva in tako Slovenija, na 21-letnico svojega rojstva ni mogla praznovati vseh mogočih dogodkov, ki so se pred tem zgodili od kralja Sama, do karantanskih knezov, do prve in druge svetovne vojne, saj je to nemogoče, če kdo želi drugače, hoče samo prepir. Mi hočemo, da Slovenija, ki je sedaj postala povsem enakopravna z 21 leti, kot je bila včasih, da živi samostojno življenje, ne glede na vso preteklost, dobro ali slabo. Ima vse svoje življenje pred seboj in zato srečno Slovenija.

In še eno misel: glejte tukaj smo zbrani ljudje iz Slovenije, zamejstva in celega sveta, imamo svojo himno kot Slovenci, Prešernovo Zdravljico. Italijanska himna, da se povrnem spet na

Italijo, ima dosti kitic, tudi turobnih, bolj žalostnih. Prešernova Zdravljica je pa tako lepa, da ni prav, da je iz ene same kitice, pa še ta hvali druge, da naj živijo v miru, sreči, tudi to je prav, ampak predvsem je Prešeren mislil nas, Bog živi vse Slovence, Bog živi nam našo deželo, Bog živi ves slovenski svet, brate vse, kar nas je sinov sloveče matere. Iz tega mesta, naj gre naša želja, da se tej kitici, ki je v himni v uveljavi, doda še to, drugo kitico Prešerna, da bomo tudi nase mislili. Hvala lepa in srečno Slovenija!

Ga. Marija Gruškovnjak, Krščanska kulturna zveza, Koroška

Gospod Štoka je bil tako čudovit, da bom jaz samo pridala pozdrave iz Koroške, sem sodelavka krščanske kulturne zveze, ukvarjamo se s kulturo, delamo v Mohorjevi hiši, kjer je Slomšek začel svojo Mohorjevo družbo 1851. leta. In tako prinašam pozdrave iz Koroške in kličem Bog vas živi.

Ga. Ana Vičič Stegu, predsednica Društva Slovencev iz Pariza

Pozdravljena spoštovana gospa ministrica, vsi predstavniki države, lep pozdrav iz chatillonske, pariške oaze, iz Pariza, iz društva Slovencev v Parizu, kjer ohranjamo slovenstvo že več kot pol stoletja. Najprej bi rada čestitala društvu Slovenija v svetu, iskrene čestitke za tako lepo delovanje in za lepo sodelovanje z našim društvom, tudi od vsega začetka, se pravi že 20 let. Lepo je, da smo se danes tukaj zbrali na Veliki planini, saj kot je zapisal Ivan Tavčar: »Domača zemlja ni prazna beseda, če se mi vzame zemlja, se mi vzame življenje,« to je predvsem važno za nas, za prvo generacijo izseljenstva. Za nas je res to pomembno, za naše duhovno in kakršnokoli preživetje. Želim vam prijetno druženje na tej krasni planini in na prihodnje srečanje v Ljubljani. Hvala lepa.

g. Franci Žnidar, predsednik Zedinjene Slovenije v Argentini

V imenu Zedinjene Slovenije, organizacije, ki združuje vse domove in organizacije v Argentini, vas vse lepo pozdravljam. Kot je napisal pesnik Tone Kuntner, ki pravi, da Slovenija ni cela brez izseljencev in mi nismo celi brez vas. To je pred 20 leti društvo SVS to zaznalo in se je podalo v lepo in bogato delo, ki koristi vsem, vsej Sloveniji. Društvu želim veliko uspeha še naprej in hvala lepa za vse, kar ste storili do zdaj. Za celo Slovenijo pa vse najboljše in da bi vam bil Bog ob strani.

g. Milan Vinčec iz Kanade

Spoštovana gospa ministrica, častni gosti, dragi Slovenci, drage Slovenke, prinašam lepe pozdrave iz onkraj velike luže. V veselje nam je, da smo se lahko odzvali vašemu povabilu in se danes z vami srečujemo v raju pod Triglavom. To je domovina naših staršev in Slovenija je tudi del nas, ki živimo daleč od nje, naši predniki so prižgali plamen slovenstva v nas in naša naloga, naša dolžnost je, da se nikoli ne ugasne, da se slovenska pesem nikoli ne utiša in da bo materina beseda vedno zvenela. Organizacija Slovenija v svetu je v preteklih letih neizmerno pomagala slovenski šoli Brezmadežne v Torontu. Hvala vam vsem za vso pomoč, sodelovanje in zlasti za vaše prijateljstvo.

Čestitam vam ob vašem jubileju v imenu slovenske šole Brezmadežne v Torontu vam želim veliko sreče, vsega dobrega in obilo božjega blagoslova. Bog vas živi! V imenu slovenske šole Brezmadežne v Torontu vam podarjam darilo v znamenje prijateljstva, sodelovanja in upam da bomo še naprej ostali tako tesno povezani.

Ga. Rozina Lovrenčič, predstavnica društva Slovencev v Krefaldu (Nemčija)

Sem predstavnica iz Vestfalije in Porenja. V imenu vseh društev in skupnosti iz naših krajev vam iskreno čestitam in se pridružujem vsem željam, ki so jih moji predhodniki omenili. Hvala.

Duhovnik (g. Alojzij Rajk, župnik v Essnu, predstavnik Slovenske katoliške misije v Nemčiji)

SVS ima lepe odnose tudi z vsemi dušnimi pastirji, ki skrbimo za Slovence. V imenu vseh izseljenskih duhovnikov severne in južne ameriške celine, Evrope in drugod po svetu vam izrekam čestitke.

Z veseljem se pohvalim, da je naše poslanstvo čudovito, smo ambasadorji slovenske kulture, jezika, slovenske pesmi. Le kaj bi Slovenci brez svojih duhovnikov, zato si želimo, da bi prišle nove moči, ker nas je vedno manj in smo vse starejši. Ne gremo v pokoj takrat ko grejo duhovniki tistih krajev. V Nemčiji

gredo v pokoj s 65 leti, jaz jih bom imel kmalu že 70, ampak dobivam nove obveznosti. Lepo se imejte še naprej.

Generalni tajnik društva SVS, Boštjan Kocmur

Slovenci po svetu radi rečejo, ko govorijo o Sloveniji, da je to raj pod Triglavom in iti na planino pomeni približati se tem nebesom, posebno v takem lepem sončnem dnevu. Z namenom, da se posebno mladi, na nek način vživijo v naravno okolje, ki je bolj redko obiskano.

Če se vrnem k taborom, so bili v preteklih letih z različnimi poudarki. V teh 20 letih so bili tudi mejniki; sprva je bil namen začetnih taborov pričevanje, izpoved, ko je namreč prihajala prva generacija po desetletjih, ko niso mogli spregovoriti v svoji lastni domovini in so imeni potrebo po pričevanju, po izpovedi. Sledili so tabori z že gotovimi temami o šolstvu, kulturi, o ohranjanju jezika in sedaj, ko te stvari že potekajo v izseljenstvu tudi v drugi, tretji generaciji, da nekako srce navežemo na Slovenijo. Otroci, ki so danes nastopali, nimajo

staršev, ki bi imeli direktnega izkustva v domovini prednikov in si jo morajo pridobiti, zato iščemo kraje, kjer bi bilo to izročilo posredovano brez besed, ali z besedo. To se pravi, dati si priložnost, da se družimo. Radovednost, povpraševanje za delovanje društva poteka in to nas spodbuja, da je to prava pot, tudi za naslednjih 20 let, čeprav je riskantno, izzivi so vedno nepredvidljivi, vendar druženje in spoznavanje je ena od prioritet, ki bodo prisotne tudi v naslednjih letih.

Nastopi

Slika 1: Nastop dijakov iz Argentine RAST 41

Slika 2: Nastop dijakov iz Kanade (predstava in petje)

Slika 3: Nastop folklorne skupine iz Kamnika